

да бъде метонимичен изразител и заместител на лирическият субект. Това необоримо впечатление се дължи най-вече на отчетливата (понякога безапелативно въвеждана в текста) **прозопопеичност** на *душата* („Душата ми тъгува и мълчи“; „Душата ми се мъчи в глад и жажда“; „Душата ми ридаше“; „моята душа, която те зове“; „Душата ми заспива в скута на нощта“ или контрастното ѝ проявление „Спи тежък съм душа след оргия безпътна“ и т.н.). **Прозопопеичността** е най-очевидният признак на Яворовата душа, почти успял да заличи останалите ѝ семантични характеристики. Общо взето, винаги когато се мисли за символиста Яворов, се борави предимно с някои от горесцитираните, репрезентативни и почти изчерпващи този лирически свят, стихове. Една емблематизация, неусетно заменила действителната картина на поетовото творчество⁵², която можем да обясним както с непоколебимото изричане на *душата* – **прозопопея**, така и с нейната активна остензивност и персонализиране. Горезброените примери се отличават с оная страстна притежателност, която е характерна и за **абсолютната гръд** (т. е. отново става дума за взаимопреливане на признаци между *гръд* и *душа*). И въпреки че радикално проявената остензивност, прозопопеичността и фатическото персонализиране са най-настойчиво отстояваните белези на Яворовата *душа*, не те са основните, същностните, специфичните. По-скоро бихме ги определили като конвенционални и произтекли от патоса на декадентството и на символизма, а в не по-малка степен и от романтичeskото светоизживяване, само че вместо *сърцето* – средоточие на света – покъсните текстове на Яворов усилено експлицират *душата* – метонимия и двойник на лирическият Аз. Разбира се, есенциалната стойност на *душата* не би могла да бъде изведена така лесно и просто, нито безпроблемно обобщена – сам Яворов осъзнава семантичната неуловимост на този символ, на това теологично понятие („Душа за него ще копней“; „душата ми копнееща се слива“; „душа копней на светло да почине“), на